

H/W
13.12.06

Nummer :

Rep. : 2006/

Zitting van :

13 december 2006

Eindarrest

Het HOF VAN BEROEP, zitting houdend te ANTWERPEN, 3e KAMER, recht doende in burgerlijke zaken, heeft volgend arrest gewezen :

In zake : 2006/EV/19

1. I. [REDACTED] van Joegoslavische nationaliteit en
2. P. [REDACTED], bediende, van Belgische nationaliteit, samenwonende te 2640 Mortsel, [REDACTED];

A P P E L L A N T E N

tegen een vonnis van de
Rechtbank van Eerste Aanleg
te Antwerpen dd. 20 maart
2006;

in persoon, bijgestaan door Meester M. Mandel-
blat, advocaat te 1030 Brussel, Reyerslaan 41 bus
8;

Gelet op de door de wet vereiste processtukken, in behoorlijke vorm overgelegd, waaronder het bestreden vonnis, de kennisgevingen ervan bij gerechtsbrieven verzonden op 24.03.2006, alsmede het verzoekschrift neergelegd op 31.03.2006, waarmee een naar vorm en termijn regelmatig en ontvankelijk hoger beroep werd ingesteld;

Het hoger beroep strekt ertoe, bij hervorming van het bestreden vonnis, de vordering van appellanten tot erkenning van de huwelijksakte d.d. [REDACTED] 2004 te [REDACTED] (Kosovo-Joegoslavië) door de Verenigde Naties (UNMIK) in te willigen en te bevelen dat het beschikkende gedeelte van dit arrest zou overgeschreven worden in de registers van de burgerlijke stand van de stad Mortsel, met verwijzing van de Belgische Staat in de kosten van beide instanties, ondergeschikt appellanten te machtigen tot het getuigenbewijs van de echtheid van hun duurzame levensgemeenschap op hun huidige woonplaats sinds meer dan twee jaar.

Appellanten merken op dat zij niet gehoord werden door de eerste rechter en deze oordeelde op grond van een schriftelijk advies van de Procureur des Konings dat niet aan hen meegedeeld werd. De procedure in toepassing van art. 23 W.I.P.R. verloopt volgens de regels vervat in art. 1025 e.v. Ger.W. zodat in principe het horen van de partijen slechts een mogelijkheid maar geen verplichting is voor de rechter (art. 1028 Ger.W.). Uit het dossier van de rechtspleging (stuk 4 ds. rpl. 1ste rechter) blijkt bovendien dat de griffie van de eerste rechter op [REDACTED] 2006 per brief aan de raadsman van appellanten liet weten dat het Openbaar Ministerie op 18.01.2006 een negatief advies had verleend, dat zij ter griffie van dit advies kennis konden nemen en er eventueel een schriftelijke repliek konden neerleggen tot uiterlijk de dag vóór 06.03.2006, waarop het dossier aan de Voorzitter van de kamer zou worden overgemaakt. Appellanten hadden dus ruimschoots de mogelijkheid om van dit advies kennis te nemen en erop te repliceren, zodat hun recht op verdediging afdoende gewaarborgd werd. Appellanten hebben evenwel geen schriftelijke repliek neergelegd en hebben evenmin gevraagd om gehoord te worden. Het recht van verdediging van appellanten werd dan ook niet in het minst geschonden.

Appellanten hebben zich in augustus 2003 aangeboden bij de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Morstel met het oog op een gepland huwelijk. Op [REDACTED] 2003 heeft de ambtenaar geweigerd het huwelijk te voltrekken op grond van art. 167 1ste lid B.W. Hiertegen hebben appellanten zich voorzien bij de Voorzitter van de Rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen die, bij vonnis d.d. [REDACTED].2004, oordeelde dat "Alle elementen in de bundel wijzen op een huwelijk dat uitsluitend tot doel heeft de situatie van tweede eisende partij te regulariseren.", en de vordering van appellanten tot opheffing van het verbod om te huwen en tot bevel aan de ambtenaar om het huwelijk te voltrekken binnen de 15 dagen na de tussen te komen uitspraak afwees als ongegrond. Op [REDACTED].2004, dus minder dan 2 maanden later, zijn appellanten dan gaan huwen in Kosovo-Joegoslavië. Op [REDACTED] 2005 weigerde de Minister van Binnenlandse zaken de geldigheid van de voormelde op [REDACTED].2004 te Kosovo opgestelde huwelijksakte te erkennen, beslissing die op [REDACTED].2005 door de Burgemeester van de stad Mortsel ter kennis van eerste appellant werd gebracht. Hiertegen hebben appellanten zich voorzien voor de eerste rechter die, bij het bestreden vonnis, hun vordering tot erkenning van de huwelijksakte als ongegrond afwees.

In tegenstelling met wat appellanten voorhouden kan de Minister van Binnenlandse Zaken wel degelijk de erkenning van de huwelijksakte weigeren in het kader van een vestigingsaanvraag. Deze bevoegdheid komt niet exclusief toe aan de bevoegde Ambtenaar van de Burgerlijke stand.

Ingevolge art. 27 §1 W.I.P.R. wordt een buitenlandse authentieke akte (waaronder een buitenlandse akte van de burgerlijke stand) in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet gedaan worden op enige procedure, indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.

Volgens art. 18 W.I.P.R., dat betrekking heeft op de wetsontduiking, wordt voor de bepaling van het toepasselijk recht in een aangelegenheid waarin partijen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken (zoals alle aangelegenheden betreffende het personeel statuut), geen rekening gehouden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door deze wet aangewezen recht.

Art. 21 W.I.P.R., dat betrekking heeft op de exceptie van openbare orde, bepaalt dat de toepassing van een bepaling uit het door deze wet aangewezen buitenlands recht geweigerd wordt voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde. Daar aan wordt toegevoegd dat bij de beoordeling van deze onverenigbaarheid inzonderheid rekening wordt gehouden met de mate waarin het geval met de Belgische rechtsorde is verbonden en met de ernst van de gevolgen die de toepassing van dat buitenlands recht zou meebrengen.

Uit de opeenvolging van de bovengenoemde vastgestelde feiten blijkt overduidelijk dat partijen in Kosovo-Joegoslavië zijn gaan huwen, met de enkele bedoeling te ontsnappen aan de Belgische wetgeving, krachtens dewelke de huwelijksvoltrekking werd geweigerd wegens voorgenomen schijnhuwelijk. Zij deden dit immers minder dan 2 maanden nadat bij vonnis d.d. [REDACTED] 2004, werd vastgesteld dat "Alle elementen in de bundel wijzen op een huwelijk dat uitsluitend tot doel heeft de situatie van tweede eisende partij te regulariseren.", en hun vordering tot opheffing van het verbod om te huwen en tot bevel aan de ambtenaar om het huwelijk te voltrekken binnen de 15 dagen na de tussen te komen uitspraak als ongegrond werd afgewezen.

De wetsontduiking is dan ook bewezen, wat op zich volstaat om de erkenning van de huwelijksakte te weigeren (art. 18 W.I.P.R.).

Bovendien blijkt uit het aan het voormelde vonnis d.d. 22.06.2004 van de Voorzitter van de Rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen verbonden gezag van gewijsde dat "Alle elementen in de bundel wijzen op een huwelijk dat uitsluitend tot doel heeft de situatie van tweede eisende partij te regulariseren." en het door hen beoogde huwelijk een schijnhuwelijk was, zodat vaststaat dat het minder dan 2 maanden later op 17.06.2004 te Kosovo afgesloten huwelijk eveneens een schijnhuwelijk was. Ook deze reden volstaat op zich om de erkenning van de huwelijksakte te weigeren (art. 21 W.I.P.R.).

Het feit dat er door de stad Mortsel een attest van samenstelling van het gezin werd afgeleverd, waarin melding gemaakt wordt van het huwelijk in Kosovo, kan aan het voormelde geen afbreuk doen.

Het door appellanten geformuleerde bewijsaanbod met getuigen kan er evenmin afbreuk aan doen. Zelfs al zou er thans in hoofde van beiden een oprechte wil tot het stichten van een gebonden levensgemeenschap bestaan, kan dit geen afbreuk doen aan de vaststaande, en uit het gezag van gewijsde van het vonnis d.d. 22.06.2004 blijken- de, op dat ogenblik bestaande intentie tot een schijnhuwelijk en evenmin aan de op dat ogenblik vaststaande wetsontduiking. Bovendien is dit aanbod met getuigen geenszins afdoende gespecificeerd. Er wordt slechts in algemene termen aangegeven wat men wil bewijzen, m.n. "de echtheid van hun duurzame levensgemeenschap" zonder evenwel concrete gebeurtenissen aan te duiden die bepaald zijn naar tijd en ruimte, en die het bewijs daarvan zouden leveren. Het aanbod voldoet dan ook niet aan de vereisten voor een getuigenverhoor en het bewijs ervan kan bijgevolg niet worden toegelaten.

OM DIE REDENEN:

HET HOF, na beraad,

Recht sprekend na behandeling in raadkamer;

Gelet op artikel 24 van de wet van 15 juni 1935;

Gehoord Advocaat-generaal L. VAN LERBERGHE in zijn advies dat omwille van de omstandigheden der zaak mondeling ter terechtzitting werd gegeven en waarop partijen hebben kunnen repliceren;

Ontvangt het hoger beroep doch verklaart dit ongegrond.

Bevestigt het bestreden vonnis.

Verwijst appellanten in de gedingkosten van het hoger beroep.

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting van:
DERTIEN DECEMBER TWEEDUIZENDENZES

waar aanwezig waren :

J.M. WETSELS	Voorzitter
M. VAN ROMPAY	Raadsheer
B. LUYTEN	Raadsheer
L. VAN LERBERGHE	Advocaat-generaal
N. VAN DE VIJVER	Griffier

N. VAN DE VIJVER

B. LUYTEN

M. VAN ROMPAY

J.M. WETSELS